

Skleněný
mustek
2016

MIRO SPARKUS

DEVOTUS

Skleněný můstek s.r.o.

Vítězná 37/58, Karlovy Vary

PSČ 360 09 IČO: 29123062 DIČ: CZ29123062

Miro Sparkus © 2016

Ilustrace: Monika Vyžďurová © 2016

Skleněný můstek s.r.o. © 2016

ISBN 978-80-7534-129-7

OBSAH

DEVOTUS

(1. DÍL)

DEVOTUS

(2. DÍL)

DEVOTUS

(3. DÍL)

DEVOTUS

(4. DÍL)

DEVOTUS

(5. DÍL)

DEVOTUS

(6. DÍL)

DEVOTUS

(7. DÍL)

DEVOTUS

(8. DÍL)

DEVOTUS

(9. DÍL)

DEVOTUS

(10. DÍL)

DEVOTUS

(11. DÍL)

DEVOTUS

(12. DÍL)

DEVOTUS

(13. DÍL)

DEVOTUS

(14. DÍL)

DEVOTUS

(15. DÍL)

Miro Sparkus – Devotus

V této Fantasy povídce jsem nechal svou mladistvou fantazii, ať si letí, kam se jí zachce. Osobně, jako autor, jsem se v této povídce dokázal krásně uvolnit a relaxovat. Přeji to samé i Tobě, čtenáři.

Svět je zahalen tajemstvími, která pravděpodobně zůstanou nezodpovězena.

*Tajemný Devotus přichází
a s ním,
i tento příběh.*

DEVOTUS

(1. DÍL)

V malém městečku Kaden, ležícím na severu království Tramors, se události poslední doby točily pouze a jen kolem zvolení nového starosty. Byl jím teprve dvacetiletý muž s nepříliš dobrou pověstí, Libren. Bývalým starostou byl jeho otec, který zahynul záhadnou smrtí. Libren svou funkci zdědil díky otcově poslední vůli, a jak bylo ve městě zvykem, závěť byla nenapadnutelná a musela se vyplnit. Hlavně díky tomu Libren zvítězil v tamních volbách. Ostatní kandidující se totiž dobrovolně vzdali své účasti a na přání svého uznávaného starosty zvolili jeho syna. Libren ve městě nevyrůstal. Od dětství žil a studoval v hlavním městě království, v Pragenu. Do města přišel teprve nedávno a bývalá, uznávaná hlava města ho představila veřejnosti před třemi týdny. Hned další den poté se objevily podivné zvěsti spjaté s Kadenským lesem, který sloužil jako hlavní zdroj financí a dával práci většině obyvatel. Ať už dřevorubcům, hajným, či jen malým zemědělcům, kteří čerpali vodu na zavlažování z říčky protékající lesem. Toho dne se v lese našla těla pěti uhynulých srnců. Po bližším ohledání se ukázalo, že žádný z nich nejevil sebemenší náznaky nemoci, a jelikož ani na jejich tělech nebyly nalezeny žádné stopy násilí, nedokázali povolání ranhojiči určit příčinu smrti. Následující dny byla nalezena těla dalších mrtvých zvířat. Nakonec vše vyvrcholilo nálezem mrtvého těla samotného starosty. Lidé se od té doby báli do lesa vstoupit a nikdo neměl odvalu zjistit, co že se to vlastně stalo. Libren však slíbil na svou čest, že zjistí pravdu. Měl to ovšem nelehké. Dřevorubci zastavili veškeré práce a město se tak potácelo ve finančních potížích. Jedinou dobrou zprávou snad bylo, že zemědělci na svých polích pracovat neustali. Librenova nařízení k pokračování dřevorubeckých prací nevedla k úspěchu. Vše došlo až tak daleko, že Kaden začal dovážet potřebné dřevo ze sousedních měst.

Lidé, kteří byli na lese přímo závislí, se odstěhovali. Zůstali jen ti staří, věrní a ti, kteří neměli kam jít.

„Pomoc, pomoc,“ šířilo se ulicemi města v brzké ranní hodině. Volání vycházelo od rodičů sedmnáctileté Very Krůzové, „naše dcera zmizela! Není po ní ani stopy. Najděte ji, prosím,“ naléhali oba rodiče, „prosíme vás z celého srdce. Je to jediné, co nám v životě zbývá.“

Pátrání se rozběhlo na plné obrátky, avšak bez výsledku. Hledalo se od samotného rána až do večera. I přes naléhání Veriných rodičů se nikdo neodvážil vstoupit do lesa. „Prosím vás, co by tam dělala? Kdo by ji tam vodil? Nikdo není takový blázen,“ uklidňoval strážník Korin Verinu matku Elizabeth a otce Davida Krůze, „všem je líto vaší dcery, ale každý máme strach o své životy. Přes noc se nikomu nechce riskovat. Ráno začneme s pátráním nanovo.“

„Ale ráno už může být mrtvá!“ okřikla ho Elizabeth se slzami v očích a zoufalstvím v hlase. Její manžel, středně starý, statný muž, ji objal a snažil se ji utiшит. Strážník se raději pomalu vzdálil.

Pozdě večer v lese

Spoutanou Veru vláčel neznámý muž lesem. „Pojď a necukej se, stejně to máš marný!“

„Nechte mě být, pusťte mě, hned!“ zuřila dívka štíhlé postavy a výškou okolo sto sedmdesáti centimetrů.

„Ale, ale, ty ses nějak rozeřvala. Zavři klapačku a dělej!“ vrazil Veře nepříjemnou facku, která ji poslala k zemi. Okamžitě ji zvedl na nohy a vláčel ji dále.

Vše z dále kdosi pozoroval. Pro jeho oči byla temnota lepší než to nejjasnější světlo. Pomalu se plížil a sledoval neznámého muže, jak nelítostně táhne Veru klacky a kamením. Schovával se za stromy a postupoval za nimi. Už se chystal k činu, když vtom se ozvalo šustění v křoví. Opět se skrčil za listnatý strom, který měl nejbliže.

„Slyšela jsi to? Co to bylo, ty děvko!“ otočil se vystrašeně asi padesátiletý chlapík. Tvář měl pošpiněnou a věci potřhané. Jeho postava byla pohublá, jakoby několik dnů pořádně nejedl.

„Prosím, já nevím, pusťte mě a utečme! Jsme přeci v lese, cožpak nevíte, co se tu děje?“ snažila se Vera vykroutit ze sevření.

„Co by se tu mělo dít? Je to normální les, jako každý jiný!“ cloumal se svou zajatkyňu.

„Není to les jako každý jiný!“ bránila se Vera. Vtom ze křoví vyběhl malý zajíc, jehož probudil křik otrhance, co chtěl jistě prodat pohlednou Veru do otroctví.

„Vidiš, byl to jen hloupý zajíc, tak pohni a jdeme!“

„Já nikam nejdu! To mě raději zabijte, myslíte si, že nevím, co se mnou chcete udělat!“ vztekala se Vera a zoufale se pokoušela přidržet kmene stromu.

„Ať víš nebo ne, mrtvá mi jsi k ničemu, tak vstávej a pojd’!“ zločinec dostával záchvat nepřičetnosti. Tloukl Veru pěstí. Po několika ranách Vera začala ztrácet vědomí, když vtom se ozval něčí hlas: „Tohle není pěkné.“

Násilník leknutím zvedl oči a hned po té padl k zemi jako podřátý a zemřel. Vera se z posledních sil snažila zjistit, co se kolem ní odehrálo. Myslela si, že už ji nic nezachrání. Z pocitu jisté smrti ji opustil veškerý strach. Chtěla se podívat na svého zachránce, ale neměla dost síly, aby zvedla hlavu. Zahlédla jen lidskou postavu zahalenou do tmy a omdlela.

DEVOTUS

(2. DÍL)

Mlha převlékla krajinu do hororové podoby. Bylo sychravo a chladný vítr štípal Veru do tváří. Ta se probudila do šerého rána přikryta listím a jehličím, díky kterému přes noc neumrzla. Listí a jehličí bylo svázáno způsobem, který Vera nikdy před tím neviděla. *Jak mohl někdo udělat něco takového?* Netušila, jak se dostala na kraj lesa a jen matně si vybavovala včerejší noc. Vzpomínky se jí zjevovaly jen útržkovitě. Vera ze sebe shodila záhadnou příkrývku a vstala.

„Haló, slečno, počkejte!“ ozval se za jejími zády neznámý hlas.

„No ano, jste to vy, ta mladá slečna, kterou všichni hledají,“ prohlížel si ji mladý muž.

„Všichni?“ nechápala Vera a snažila se rychle rozpomenout.

„No samozřejmě, co se divíte? Odejdete si a nic neřeknete. Vaši rodiče jsou vyděšení a zburcovali celý Kaden,“ usmíval se mladík prohlízející si rozčuchané vlasy na Verině hlavě.

Vera si okamžitě vzpomněla na své rodiče a při pomýšlení, jaký o ni museli mít strach, jí přeběhl mráz po zádech. *Bojí se o mě, když lezu na strom, natož teď.* Problesklo jí hlavou. „Musím rychle za nimi. Ale kdo jste vlastně vy? Ještě vás neznám,“ prohlížela si pro změnu Vera neznámého člověka.

Stál před ní poměrně mladý muž se sympatickými rysy ve tváři a příjemným hlasem. „Ach, promiň mi, nepředstavil jsem se. Jsem tu nový. Tedy, spíš staronový. Přijel jsem za svou babičkou, je nemocná a já jí toho ještě musím mnoho říct. Jmenuji se Silven Ry...“

„Ryský?“ dokončila Vera větu za něj.

„Ano, myslel jsem si, že jsi o mně slyšela,“ přitakal Silven.

„Ano, vaše babička je moc hodná paní. Vyprávěla mi o svém vnukovi, takže to jste vy. Je dobře, že jste přijel. Moc si to přála. Nebylo od vás hezké, že jste ji nechal tak dlouho samotnou.“ rozpomněla si Vera na dlouhé rozhovory, které vedla se starou paní.

„Je to složitější, nechci o tom mluvit, promiň,“ nastolil Silven

vážnější tón. Veře nevadilo, že jí začal tykat. Neměla ráda, když jí někdo vykál, připadala si pak starší.

„Musíme rychle do města,“ pravila Vera s lítostí v hlase.

„Samozřejmě, jdeme. Takže ty jsi asi neodešla ze své vůle, že?“ škrábal se Silven na čele.

„Tak to tedy rozhodně ne!“ rozohnila se Vera.

„Dobře, dobře. Nechtěl jsem tě naštvat,“ pokoušel se Silven uklidnit Veru.

„To je v pořádku, promiň. Není to tvá vina, ale teď už jdeme,“ oplatila Vera Silvenovi tykání a ten se na ni mile usmál.

Za pár minut se dostali do města. Vera cítila pohledy, které se na ni upíraly. Bylo jí jasné, co si ostatní mysleli. Utekla z domova se svým přítelem, kterého se bála ukázat svým rodičům, a ztropila poplach. Hloupá malá husa. Přesně tohle četla z tváří přihlížejících. Právě teď ji to však vůbec netrápilo. Vyhlížela jen své rodiče. Po chvíli už viděla, jak k ní spěchala její matka a kousek za ní i její otec. Ihned se jim vrhla do náruče. Silven se pomalu vzdálil.

„Co je to tu za rozruch?“ ozvalo se za hloučkem lidí, kteří pozorovali navráťivší se Veru. Byl to Libren. Strážník Korin, který se právě pohyboval v této části Kadenu, také přispěchal k davu lidí a ihned se iniciativně ujal slova: „To je to děvče, které se včera ztratilo. Právě se vrátila, ale ještě neřekla, kde byla a co se jí vlastně stalo, že tak náhle zmizela.“ Strážník Mathiew Korin patřil ve městě mezi služebně nejstarší a byl všemi považován za starého umíněného bručouna, který hledal záhady i tam, kde nebyly.

„No tak by nám to mohla vysvětlit, tak povídej, co se ti stalo?“ přistoupil blíže Libren.

„Prosím vás, nechte ji být. Copak nevidíte, jak je rozrušená? Mějte přeci pochopení!“ zastala se Very její matka.

„Zákon se musí dodržovat, paní Krůzová!“ promluvil strážník.

„Přesně tak, zákon je zákon, tak povídej děvče, co se ti stalo?“ přidal se ke strážníkovi Libren.

„Předem bych si vyprosila to tykání. Kolik vám je, že mi tykáte?“ zeptala se Vera Librena s pohrdavým tónem v hlase.

U Silvena jí tykání nevadilo. Silven byl příjemný, ale Libren se tvářil až příliš arogantně.

„Na mém věku nezáleží! A dost slovíčkaření. Už nám pověz, co se ti stalo, nebo jestli chceš a udělá ti to dobře, co se vám stalo?“ naléhal Libren, protože tušil, že se Vera pohybovala v lese.

„Nebudte na mou dceru drzí!“ ohradil se proti nepřátelskému tónu Librena Verin otec.

„Počkej, otče, odpovím. Nemá smysl se hádat. Nepamatuji si přesně, co se mi v lese stalo...“

„V lese? Co je to za nesmysl?“ přerušil strážník Korin Verinu řeč. Librenova domněnka se potvrdila.

„Neskákejte mi do řeči,“ ohradila se na něj Vera, „šla jsem se projít, tak jako každý den, k rybníku, ale nějaký neznámý padouch mě přepadl a svázal. Zatáhl mě do lesa a táhl mě bůhví kam. Snažila jsem se mu bránit a on mě začal mlátit. Už jsem ztrácela vědomí, když vtom se tam někdo objevil a...“ Vera se odmlčela v půlce věty.

„A co?“ zeptal se netrpělivě Libren.

„A víc už si nepamatuji. Pak jsem se jen probudila na kraji lesa, potkala toho chlapce, Silvena, a šla jsem rychle do města, abych mohla vidět své rodiče,“ dopověděla Vera krátce svůj zážitek.

„Takže ty toho chlapce neznáš?“ otázal se strážník Korin.

„Ne, neznám, viděla jsem ho poprvé, přijel za svou babičkou.“

„Takže to není tvůj hoch?“ mhouřil Korin nevěřící oči.

„Ne, kolikrát to mám opakovat?“ vztekala se Vera.

„Promiň mi, ale kdo by byl tak hloupý a táhl tě přes les? Každý ví, jak je to v lese nebezpečné, a jak nám vysvětlíš, kde je ten tvůj únosce, a jak to, že ty jsi tady?“ pokračoval v otázkách Korin.

„Máte nějak moc otázek, strážníku! Copak nechápete, že je má dcera v šoku?“ vzal si slovo Verin otec.

„Já se jen pokouším vyřešit tuto záhadu, pane Krůzy,“ snažil se Korin uklidnit napjatou situaci.

„Klidně odpovím,“ vrátila se ke slovu Vera, „lesu se bojí jen ti, co ho znají. On ho neznal a nevím, co se s ním stalo. Vím jen, že se tam někdo objevil, a pak už nic. Omdlela jsem a probudila se až ráno.“

„Kdo se tam objevil?“ zeptal se naléhavě Libren.

„Já opravdu nevím, neviděla jsem ho,“ kývla Vera zklamaně hlavou.

„Já ti ale nevěřím!“ vykřikl vítězoslavně strážník Korin, mávající kolem sebe zdviženým ukazovákem levé ruky.

„Co mi nevěříte?“ hleděla na něj udiveně Vera a s ní i všichni přihlížející v čele s Librenem.

„Nic, co jsi tu řekla, všechno je to jen sprostý výmysl. Prý tě tloukl, tak jak je možné, že na sobě nemáš jedinou modřinku?“

„Prosím? To není...“ Vera věděla, že od všech těch ran pěstí, by měla mít obličej celý fialový a nateklý. Ale neměla jediný škrábanec, modřinku a ani necítila žádnou bolest. Vlastně se cítila lépe, než kdy jindy.

„Pokračuj,“ pobídl ji strážník Korin.

„Nevím, ale musíte mi věřit. Proč bych lhala?“ ztrácela se Vera ve svých myšlenkách, které byly ještě více zamotané než před tím.

Dav jen zmateně pozoroval hádku mezi Verou a strážníkem, ke kterému se navíc přidal Libren.

„Proč? Každý má své důvody ke lhaní, tak proč bys ty neměla mít?“

„Moje dcera není lhářka! Dejte jí už pokoj!“ okřikl Librena a strážníka mohutným hlasem David Krůz. Otočil svou ženu a Veru zády k davu a pomalu s nimi odešel ke svému domu.

Dav se postupně rozešel. Strážník, s nosem až do nebes, opustil místo hádky a Libren se tiše vytratil do uliček města. Ostatní lidé z davu se postupně rozprchli a začali se opět věnovat svým denním činnostem.

Vera s rodiči došla domů. Trochu se uklidnila, ale i přesto byla ze všeho ještě více zmatená. *Jak to, že na sobě nemám žádné zranění? A kdo mě to v lese zachránil? Kdo by se tam v noci vydal?* Opakovaly se Veře v hlavě stále stejné otázky.

„Jistě máš hlad, něco ti uvařím,“ hladila ji po hlavě její matka.

„Ne, děkuji. Nemám hlad, ale odpovězte mi prosím!“ Verina matka se upřeně dívala na svou dceru, „věříte mi?“ šeptla rozrušeně Vera.

„Nikdy jsi nám nedala důvod nevěřit ti. A teď tomu není jinak.“
Usmála se Elizabeth.

„Děkuji moc, mám vás ráda,“ Vera se otočila a odešla do svého pokoje.

Zbytek dne strávila Vera ve své posteli a hlavou se jí točila spousta otázek. *Co se stalo? Kdo mě zachránil? Zachránil mě vůbec? Proč nemám žádná zranění?* Spousta otázek a žádná odpověď. Venku se začínalo stmívat a Vera se posadila na své posteli, kterou měla umístěnou pod oknem tak, aby mohla sledovat noční oblohu. Snažila se usnout a vyčistit si hlavu, ale víčka se jí stále otevírala...

Po probdění noci sešla ráno ke snídani. Rodiče na ni hleděli pohledem, ze kterého měla Vera zvláštní pocit. *Jsem v pořádku, co si myslíte?* „Dobré ráno, půjdu se ven projít. Nepůjdu daleko. Potřebuji na vzduch.“

„To se ani nenajíš?“ zeptal se jí otec.

„Ani nemám hlad, ale vezmu si jablko a sním si ho venku,“ sáhla Vera po zeleném ovoci a chystala se k odchodu.

„Myslíš, že je to dobrý nápad?“ přistoupila k ní Elizabeth.

„Nebojte, dvakrát za sebou ani nemůžu mít takovou smůlu,“ snažila se Vera odlehčit atmosféru lehkým vtipem, ale rodiče se ani trochu neusmáli.

„Nic se mi nestane, dám si pozor, slibuji,“ usmála se na své rodiče.

„Nechod' ale příliš daleko, Vero.“ řekla jí starostlivě matka.

„Nebojte, budu se držet blízko lidí,“ zalhala a zmizela ze dveří.

V noci se rozhodla a její vrozená tvrdohlavost ji donutila, aby se do lesa vrátila.